

Zeros + Ones

Stéphanie Baechler

'Cloths persist as records of the processes which fed into their production: how many women worked on them, the techniques they used, the skills they employed. The visible pattern is integral to the process which produced it; the program and the pattern are continuous.'
– Sadie Plant, *Zeros + Ones* (1997)

Sadie Plant schrijft dat 'gaten nooit simpelweg weglatingen zijn'; een sentiment dat Stéphanie Baechler als haar mantra beschouwt. In deze tentoonstelling *Zeros + Ones* - de titel ontleend aan Plant's gelijknamige boek uit 1997 - presenteert Baechler een geheel van textiel, fotografie, video en geprinte werken die in hun volheid aanwezig zijn. Van de gaten in de traditionele ponskaart tot de gaten in ons collectieve culturele geheugen, de werken in deze tentoonstelling presenteren gaten als ruimtes die blijven bestaan, levendig met materialiteit, zichtbaarheid en herinnering.

In de zomer van 2024 onthulde Baechler *Forget Me Not*, een grootschalig kunstwerk in de publieke ruimte op de architectonisch monumentale 'Tröckneturm' in St. Gallen, CH. De Tröckneturm - of droogtoren - werd van oudsher gebruikt om natte, geverfde stoffen te drogen te hangen voordat ze werden gesneden en verkocht. Zware lappen stof werden aan de top van de toren gehangen, waardoor het donkere hout van het bouwwerk bedekt werd met repen vers geverfd rood linnen. Hoewel we meestal denken aan het ontwerpen of verven als sleutelementen van de textielproductie, wordt de even cruciale droogfase vaak over het hoofd gezien. Op dezelfde manier worden deze ooit functionele torens, die nu ter ziele zijn gegaan, ook vaak over het hoofd gezien. Ze zijn niet langer bakens van de industrie, maar oude, tanende palen aan de Zwitserse horizon. Voor de installatie hing de kunstenaar panelen van hi-tech stof aan de toren in een poging om de toren te reanimeren en ons te herinneren aan het historische gebruik van de structuur, aan het vergeten droogproces en aan het menselijke zwoegen achter de textielproductie. Baechler sneed met een laser gaten in deze panelen om er reusachtige ponskaarten van te maken, waarvan het patroon een directe kopie is van het patroon dat gebruikt wordt om vergeet-mij-niet-bloemen op traditionele Zwitserse zakdoeken te borduren. De installatie *Forget Me Not*, vernoemd naar dit motief, brengt de vergeten structuur en haar geschiedenis terug in ons gezichtsveld.

Hoewel de tijdelijke installatie slechts drie weken heeft geduurd, zet Baechler haar traject voort door elementen van dit werk in de publieke ruimte in *Zeros + Ones* te tonen.

Zeven rollen stof die overbleven van de installatie zijn geponst met het vergeet-mij-nietje ontwerp en worden tentoongesteld op gemotoriseerde rollen in de galerie. Als gegevensdrager is de ponskaart een vroege voorloper van de computer, waarvan de perforaties een reeks instructies zijn. Waar sommigen een onleesbare code of een strook met gaten zien, ziet Baechler een tastbare drager van beelden, geschiedenis, textuur en arbeid. Nu het binnen op ooghoogte is opgesteld, wordt de aandacht gericht op de tactiliteit van het textiel en de patronen van de gaten zelf. De nabijheid van dit eindresultaat met de geponste gaten benadrukt de ongeziene abstractie die data in beeld verandert, gaten in steken, afwezigheid in aanwezigheid.

Andere restmaterialen van de installatie zijn opgespannen op tweedehands zeefdrukframes, die als canvases door de galerie hangen. Het glasvezeltextiel dat bij de Tröckneturm werd gebruikt, wordt ook in deze frames tentoongesteld. Hun materialiteit wordt nog eens benadrukt door Baechlers interventie; ze heeft verschillende strengen van het rastervormige weefsel verwijderd en er linten voor in de plaats geweven die met haar poëzie zijn geborduurd. Vervolgens heeft ze textielversteviger op deze stoffen aangebracht, niet alleen om de stijfheid van de ponskaart als gereedschap na te bootsen,

maar ook om ze op hun plaats te bevroeren, waardoor hun persistentie wordt versterkt. Zelfs Baechler's productieproces laat geen ruimte om te vergeten; ze hergebruikt, geeft nieuwe energie en presenteert opnieuw.

In haar bredere onderzoek besteedt Baechler veel aandacht aan het bevragen van onze gedematerialiseerde wereld, wat haar klemtoon op 'het aanwezige' zou kunnen verklaren. Op zoek naar wat zij 'een mechaniek met een ziel' noemt, projecteert Baechler textuur, vorm en gewicht op de binaire code van nullen en enen, waarbij ze deze technologie niet gebruikt als een tijdbesparend apparaat maar als een motief van handenarbeid en geschiedenis, materialiteit en geheugen. Over het geheel genomen geeft Baechler's praktijk een weergave van een veranderende materiële wereld en biedt ze sensuele, tastbare objecten als antwoord op een steeds virtuele wereld. In veel opzichten biedt ze ons een moment van rust en nodigt ze ons uit om onder, achter en in de schijnbaar naadloze processen die ons omgeven te kijken. Op die manier herinneren de werken in deze tentoonstelling aan wat vergeten is, onthullen ze wat verdoezeld is en conserveren ze wat, door hedendaagse dematerialisatieprocessen, dreigt te verdwijnen.

Harriet Foyster